

[Boligministeren.]

derfor bevilget virksomheden på Fyn et byggeri af 145 enfamiliehuse og virksomheden i hovedstaden et byggeri af 300 sådanne huse. For Fynvirksomhedens vedkommende og til dels også for virksomheden i hovedstaden er der imidlertid tale om bevillinger til konkrete projekter på bestemte grunde, og ordningen har for så vidt ikke karakter af nogen generel kvota for udstedelse af byggetilladelser.

Det nævnte antal bevillinger er — dels i forhold til de pågældende virksomheders produktion i de forudgående år og dels under hensyn til den stedfundne geografiske udvidelse af det regulerede område — i sig selv en reduktion for indeværende år. Heroverfor står det faktum, at småhusbyggeriet i Danmark i tiden siden reguleringernes indførelse i 1960 er steget med over 20 pct. Yderligere er det således, at de bevillinger, der måtte blive givet efter „dato-princippet“, skal fragå i tallet, hvorfor dette ikke er udtryk for en udvidet bevilling af den angivne størrelse. Endvidere må de meddelte tilladelser — som også nævnt i mit svar til det ærede medlem fru Erna Sørensen — ses i relation til et byggeprogram for småhusbyggeri i de regulerede områder i 1963 på knap 6.000 huse og et samlet småhusbyggeri, der sidste år for hele landet udgjorde ca. 20.000 boliger. Det synes herefter vanskeligt at forestille sig, at omfanget af disse tilladelser skulle kunne betyde en følelig påvirkning af det naturlige konkurrenceforhold inden for branchen.

Uanset ønsket om at finde frem til en ordning, der tilgodeser de seriefremstillede enfamiliehuse, viste der sig imidlertid meget store praktiske vanskeligheder ved at gennemføre en sådan, hvorfor planerne herom måtte opgives. Som jeg havde lejlighed til at nævne under boligdebatten i folketinget den 25. januar 1963, havde boligministeriet på dette tidspunkt ansøgninger fra 35 forskellige virksomheder, der mente at kunne opfylde de krav, der må stilles til rationelt seriefremstillede enfamiliehuse. Skulle der gennem eventuelle særlige tildelelser til sådanne virksomheder foretages en forholdsmæssig reduktion af den hidtidige aktivitet under hensyn til reduktionen i byggeprogrammet, ville de fleste af disse virksomheder i øvrigt have fået færre til-

ladelser, end de rent faktisk ville kunne opnå ved frigivelser efter datoorden.

Jeg har derfor taget konsekvensen af disse vanskeligheder ved — som jeg også meddelte i folketinget den 25. januar — fremover at tage udgangspunkt i en tildelelse efter den indgangsdato, ansøgningerne har, hvorefter det er op til bygherren selv at afgøre, hos hvem han vil have bygget sit hus. Det er også blevet tilkendegivet de to firmaer, at man må betragte de tilsagte ordninger som en engangsforeteelse, og at man også for disse firmaer fremtidig må regne med en regulering efter datoprincippet.

Af H. C. Toft til landbrugsministeren (12. august 1963):

„Vil landbrugsministeren straks ved folketingsårets begyndelse i oktober fremsætte ændringsforslag til kornloven, så den fastsatte basispris for foderkorn forøges med månedlige tillæg i lighed med den ordning, der gjaldt ifølge kornloven 1962-63?“

I 1961 opfordrede jeg landbrugsministeren til at give et tilsvarende tilsagn om ændring af kornloven, da vi var i høstmåned. Da havde vi lave foderkornspriser på den nye høst på samme måde som nu. Dengang afviste landbrugsministeren min opfordring.

I 1962 gennemførte folketinget en foderkornsordning efter de retningslinjer, vi havde opfordret til i 1961, og priserne på foderkorn var da også i sidste høst adskillige kroner højere end nu.

De lave kornpriser efter høst betyder mange nye økonomiske vanskeligheder for de mange likviditetssvage landmænd, der nødvendigvis må sælge hurtigt efter høst. Et tilsagn fra landbrugsministeren netop nu om ændringer af kornloven med månedlige tillæg til basisprisen for foderkorn fra folketingsårets begyndelse vil for dem, der kan udskyde salget af korn, betyde, at de vil vente på en højere pris, hvorfor udbuddet efter høst vil blive mindre; det vil derfor allerede på nuværende tidspunkt betyde stramning af kornpriserne til gavn for dem, der er svagest økonomisk stillet.

De lave kornpriser på den nye høst sammen med de for tiden bedre priser på nogle af landbrugets animalske produkter vil uvægerligt bidrage til en stærk forcering af